

NIEUWSBRIEF

4e editie – nov. 2005. Een uitgave van Heike van Gils vanuit Colombia, en in samenwerking met de families Withagen & van Gils

TIJD OM TE OOGSTEN!!?

Deze nieuwsbrief komt met een klein feestje! Na bijna een heel jaar overleggen, schrijven, herschrijven, nog eens overleggen, redactie, vragen beantwoorden, betoog houden etcetera, is het dan eindelijk zover dat de Nederlandse partijen over de brug zijn gekomen om de organisatie van San Martin de Amacayacu financieel te steunen. Natuurlijk was er dan in mei de steun (1000 euro) van het Bossen Nood Fonds voor de monitoring van de extractie activiteiten. Hierna volgde in juni 'BothENDS' (www.bothends.org) met 4250 euro voor het in kaart brengen van het territorium van San Martin. En tot onze grote vreugde deed ook het Nederlands Centrum voor Inheemse Volken (www.nciv.net) een aardige duit in het zakje (9000 euro) voor de politieke activiteiten van de gemeenschap. Dit houdt voornamelijk in: bijeenkomsten met andere lokale organisaties of autoriteiten, workshops over mensenrechten, assistentie van advocaten en meer.

Gedurende al deze tijd is een ding duidelijk geworden voor San Martin. Met deze hulp willen zij beginnen aan de lange weg om hun eigen resguardo klaar te spelen. Zoals je in de vorige nieuwsbrieven hebt kunnen lezen bevindt het territorium van San Martin zich momenteel in een grote resguardo van Puerto Nariño, binnen het Nationale Park Amacayacu EN binnen de gemeente van Leticia. Deze situatie van overlappen heeft in de loop van de jaren zoveel ellende veroorzaakt dat de gemeenschap geen andere optie ziet dan de onafhankelijkheid, samen met misschien nog twee buurgemeenschappen: de resguardo Cotue (zie kaart Nieuwsbrief 2), die niet binnen de grote resguardo valt, en Palmeras (ten zuiden van San Martin, en ook binnen het Park). De steun van het NCIV zal dan ook voornamelijk gebruikt worden voor overleg met deze gemeenschappen, met de grote resguardo, met het Park en met de gemeente van Leticia.

Met BothENDS en het NCIV moest er natuurlijk veel overlegd worden, want zij willen hun vingers natuurlijk niet branden aan een project dat meer ellende dan goeds teweeg gaat brengen. Het was dus vooral zaak goed uit te leggen dat het idee van de onafhankelijkheid niet van vandaag op morgen moet gebeuren. De mensen hier weten heel goed wat een 'bloed', zweet en veel tranen het vast gaat kosten. Want een ding is zeker: noch Puerto Nariño, noch de

gemeente van Leticia en maar heel misschien het Park gaat het leuk vinden dat San Martin onafhankelijkheid zoekt. Want deze onafhankelijkheid betekent dat zij geen 'toegang' meer hebben tot de overheidsmiddelen die voor San Martin zijn bestemd, en ook zullen zij niet zo makkelijk meer zomaar hout of zand kunnen gaan halen. San Martin heeft immers dan alles in eigen handen: eigen wetgeving, bankrekening en grenzen. Ook zullen er vragen worden gesteld vanuit de regering over de redenen van San Martin om de onafhankelijkheid na te streven. En die wil San Martin wel beantwoorden, maar de leiders van de grote resguardo of van de gemeente vast niet zo graag.. De 'politieke gewilligheid' van deze organisaties, zoals ze dat hier noemen, zal dan ook met vele zoete maar duidelijke woorden in de juiste richting moeten worden geduwd EN DAT IS ZO HEEL ERG MOEILIJK! En als San Martin het goed speelt en deze richting volgt, dan is het heel waarschijnlijk dat andere gemeenschappen dat ook gaan willen.. tja en dan.. ?!! Dat is een goede vraag..

Gelukkig heeft het Nationale Park Amacayacu dit jaar een dikke bom duiten van Nederland gekregen dus daar is iedereen erg gemotiveerd om ergens een mooi werk te doen. Zij staan tot op heden positief tegenover het voorstel, wat inhoudt dat zij het gebied wat territorium van San Martin is, in moeten leveren. Ze lijken van plan het monitoring project te willen verlengen. Tja, of ze doen natuurlijk alleen maar lief in de hoop dat San Martin zijn voornemen intrekt.. Dat kan ook nog.. ;)

Foto: de Amazone rivier in vogelvlucht, aan de linkerkant liggen Mocagua en Macedonia.

BLADSNIJ-MIEREN

En tussendoor moet er dan ook nog werk verricht worden wat betreft mijn originele doel: de biologische controle van de bladsnij-mieren, die hier de yuca het leven zuur maken. Helaas heb ik sinds mei dan wel een salaris, maar tot op heden is er nog geen peso binnengekomen om mijn voorstel ook daadwerkelijk uit te werken; materialen kopen, reiskosten en lokale vergoedingen. Daarom ben ik maar een paar keer op eigen houtje erop uit gegaan (zie fotos, ik plant yuca onder toezien van een lokale boer; ik heb mijn eerste rat gevangen die net zijn kopje boven de begroeiing uitstak toen ik daar met mijn machete aan het onkruid weggakken was.. – dat werd smullen..) en ben ik momenteel bezig alles om te zetten in een PhD bij de Nationale Universiteit van Colombia aan de Faculteit van Landbouwwetenschappen, zodat ik dan misschien wat onafhankelijker kan werken. Nu, bij het lokale onderzoeksinstituut SINCHI, is het

namelijk ook eigenlijk niet acceptabel als je door het gebrek aan fondsen dan maar je eigen plan trekt. Vreemd natuurlijk eigenlijk, want dat betekent dat ik dan al een maand of vijf met mijn armen gekruist had moeten zitten. Zo zie je maar dat het voor overheidsinstellingen niet altijd even makkelijk werken is. Dus moet ik mijn eigen beslissingen nemen..

Via de Universiteit kan ik met iets meer zekerheid (een beetje dan he..) aan een klein potje komen en als alles goed gaat ook mijn eigen salaris veilig stellen voor allermindst de komende 2 of zelfs 3 jaar door middel van een beurs; het PhD programma duurt 3 jaar. Daarna mogen jullie mij wel 'Doctora' noemen, hoor!

OH! Ik loop dus op feiten vooruit; er zijn dus nog wel een paar stappen te gaan voor het zover is: een examen begin november en de goedkeuring van de beurs begin december..

HOLA HOLANDA

En toen was het dan toch tijd om familie, vrienden en kennissen weer eens te gaan begroeten. Eind september was het dan zover dan ik voet zette op de Nederlandse bodem. As usual kwam mijn moeder me weer ophalen en leek het wel gisteren dat we elkaar nog gezien

hadden. De eerste dagen zijn dan altijd een waas waarvan ik mij later dan altijd weinig herinner. Gelukkig was het bedrijf waar mijn zus (Nanou) werkt indrukwekkend genoeg om niet al staande in slaap te vallen: Johnson & Johnson. De technologische hoogstandjes staken schril af tegen mijn tegenwoordige belevingswereld.

Stiekem nam ik veel fotos, net als later die week op de Landbouwbeurs in Den Bosch waar ik met mijn vader de allernieuwste snuisterijen op het gebied van de veehouderij bewonderde. Ik ben benieuwd naar de reactie van mijn vrienden daar ver weg. Ook mijn oude vriendenkring in Wageningen werd bezocht en levens werden

vergeleken; de werkende garde en de nog studerende helft. Wat een verschillen allemaal! Het laat me nadenken over wat ik doe, en wil doen.

Al vergelijkend ben ik er nog niet zo heel slecht aan toe. Maar een ding is duidelijk: je moet wel zelf elke pas creëren. En dat heeft soms ook offers maken tot gevolg. Als ik bij mijn oude vrienden ben

halen we herinneringen op en bedenk ik mij dat het mooie tijden waren als student in Wageningen. Het zijn lieve mensen, de handvol die nu nog mijn vrienden zijn, maar ik zie ze helaas maar eens per jaar.. Dat is niet altijd makkelijk, maar tegelijk realiseer ik me toch ook weer door hun bewondering en aandacht, dat ik mezelf ook iets heel moois cadeau heb gedaan: leven in de tropen van de Colombiaanse Amazone. Volgens mij een droom van velen?! Wat zeur ik dan.. !??? ☺

COLOMBIA EN DRUGS

Nu ik mij in dat gekke land ophoud krijg ik natuurlijk altijd veel opmerkingen over hoe het ervoor staat met de drugs (cocaine, marijuana en papavers) in Colombia. Nou zit ik natuurlijk

niet erg in dat wereldje, maar ik kan er misschien wel wat over vertellen. De grootste 'boom' in de business was zeker in de jaren tachtig toen Pablo Escobar nog het cartel van Medellin leidde en de Ochoas in Cali de touwtjes in handen hadden. In die tijd kwamen de mafiosi ook met regelmaat in San Martin op bezoek, waar zich diep in het bos een landingsbaan bevond; mensen herinneren zich levendig hoe die lui de baas waren op de wateren in hun 200pk snelle boten, gekleed in hun luxe cowboykleden, gevolgd door bodyguards. Of ze kwamen met de helikopter. Strooiend met geld legden zij het huidige elektriciteitsnet aan, de helipad is inmiddels voetbalveldje, en de mensen werden goed betaald. Het was een mooie tijd. Af en toe werd er gevochten en de landingsbaan opgeblazen. Gelukkig maken vele handen licht werk en werd de boel snel weer gerepareerd.

Nu, door de sterke militaire aanwezigheid in de regio van de Amazone rivier (grens!) wordt er hier hoofdzakelijk alleen gehandeld. Aan de peruaanse kant wordt wel coca verbouwd en dat werkt als een magneet op het armere deel van de lokale bevolking; peruaans, colombiaans of brasiliaans. Ook een paar dagen reizen naar het noorden van San

Martin zijn er coca-akkers, en veel jeugd gaat hierheen om te 'plukken'. Ze krijgen per kilo blaadjes betaald. Soms lukt het ze om twee keer het minimum salaris te verdienen, maar omdat zij zich dan weer zo ver buiten de bewoonde wereld bevinden, geven zij dat dan vaak ook weer gelijk allemaal uit aan het eten wat daar natuurlijk hartstikke duur is.

Echte coca producerende gebieden vind je veel verder naar het noorden, bijvoorbeeld ten noorden van Peru in de colombiaanse Amazone (Putumayo – Puerto Asis, Caqueta). Of in de Cauca, daar is het ook heftig. Daar is de aanwezigheid van de overheid miniem en is de guerilla (FARC, ELN) koning, afgewisseld door de paramilitairen (AUC). Hier probeert de regering dan 'snel' wat aan te doen door met (amerikaanse) vliegtuigjes (amerikaanse) glyfosfaten over de coca-akkers te spuiten. Toch doen ze dat al ruim tien jaar.. dus zo snel is het probleem dus ook niet opgelost.

Het blijft de meest rendabele oogst van Colombia, tja, en dat is dan moeilijk uit te roeien. In plaats van de vraag (Europa, USA etc) aan te pakken, wordt er grof geld geïnvesteerd in de bestrijding van de factoren die aan de vraag voldoen: de akkers, chemische laboratoria en af en toe een hoge piet. PLAN COLOMBIA, dat in het leven werd geroepen om Colombia van een wisse ondergang te redden, is helaas vooral de wapenhandel ten goede gekomen: met Amerikaans geld (1,6 billion dollars... uhhh voor een levendige voorstelling van die hoeveelheid, zie www.crunchweb.net/87billion/), werden vliegtuigen, helikopters, wapens, explosieven gekocht (in Amerika natuurlijk.. duhh) om met harde middelen de coca business tegen te gaan. Natuurlijk zijn er dan ook weer veel verhalen over belangrijke regeringsmensen die er dan weer hun eigen agenda op na houden.. etc.

Voor de laatste nieuwtjes, feiten en fotos moet je eigenlijk gewoon eens een half uurtje 'surfen' en zoeken met Google (www.google.nl) en dan in het vak bijvoorbeeld intikken: colombia + drugs), of met www.news.bbc.co.uk. Dan krijg je snel een overzicht van de vreselijk gecompliceerde situatie: drugs, kidnapping

(meer dan 2000 per jaar), guerillas (www.farcep.org), corruptie, paramilitairen, regeringsleger, politiek, vluchtelingen (op dezelfde schaal als in Sudan en Ethiopie), de gifstoffen kwestie, kindsoldaten, persoonlijke belangen (de vader van de huidige president Uribe werd in 1993 door de FARC vermoord, en Colombia heeft ook een rijke olievoorraad.), mensenrechten schending en ga zo maar door. ZO VERSCHRIKKELIJK INGEWIKKELD!!!

Het heetste discussie punt op het moment is het proces dat 'het wapens inleveren' aantrekkelijker moet maken door te beloven dat deze ex-guerrillas of para's anoniem in de samenleving zullen worden opgenomen met overheidsbescherming *zonder strafrechtelijk proces* als zij hun wapens neerleggen.. Think about it.

DE NIEUWSBRIEF ACTIE

Tot op heden heeft de actie zo'n 2000 euro opgebracht en daarvan is nog maar een beetje besteed. Recentelijk werd voor de tweede keer het onderhoud van de motor betaald waarmee het monitoring van extractie activiteiten werd gedaan. Ik geloof dat bijna iedereen zijn kadootje heeft ontvangen, wat ook van de opbrengst is gekocht. In Wageningen is er al een winkeltje gevonden die wel tien chambira tassen wil kopen. Het begin van iets moois?

